

Sara Villius Sex

NORSTEDTS

Av Sara Villius har tidigare utgivits:

Nej, det är en snöklump 2002

Battle 2003

ISBN 978-91-1-301757-0

© Sara Villius 2008

Norstedts, Stockholm

Texten på s. 131 är hämtad från Mora Träsk
sång Fjäril

Omslag: Lotta Köhlhorn

Tryck: ScandBook AB, Falun 2008

www.norstedts.se

*

Norstedts ingår i

Norstedts Förlagsgrupp,

grundad 1823

*varje dag så börjar världen om
allt slår ut i blom
kom och följ med mig
varje gryning är ett löfte som
du ska bry dig om
kom och följ med mig*

*varje morgon varje dag
nattens timmar
allting vill jag ha*

The Pinks

Allt jag skriver handlar om dig

1986

2006

Jag ser några andra från Badresor på stationen. De pratar med varandra. Jag ser i alla fall inte den lilla killen och hans systrar. Han brukar viska svartskalle när han ser mig och alltid så flackar hans ögon och han väntar på hur jag ska reagera. Han står helt stilla men hans ögon rör sig och nästan nyfiket och nervöst tittar han på mig.

Jag står kvar vid kiosken. Träet på väggen är grovt mörkt och varmt. Man känner redan att det kommer bli en varm dag. Hemma ligger det en färdig hamburgare i ugnen som jag ska äta när jag kommer hem. Jag vet inte varför mamma lägger den i ugnen. Den är ändå kall när jag kommer hem. Och jag får inte sätta på ugnen själv.

På Badresor får man en ostfralla, ett litet paket mjölk och en frukt. Det kommer en lastbil med mat klockan tolv. Alla måste ställa sig på led. Den lilla killen och hans systrar är så många att de är ett eget led. Det finaste ledet får börja. De ställer

sig alltid i storleksordning. Han står först. Oftast är det de som får börja. Jag brukar inte ta mjölk. Jag dricker aldrig mjölk utom hemma. Jag är osäker på om den är färsk och iskall. Dricker aldrig ur de stora behållarna i skolan.

Jag skulle vilja ha en glass men jag har bara sex kronor och köper jag en nu så kan jag inte köpa en på Badresor. Och där är de billigare. Eller det är ett annat märke, men man får mer glass för pengarna. Och man får något att göra.

En man står och köper något i kiosken. Han är fin. Han passar inte in här. Kanske har han kommit med ett tåg. Jag tittar på honom. Då tittar han på mig.

– Hej! säger han. Han säger det på ett sånt glatt sätt. Som om han tycker om mig.

– Hej, säger jag. Jag håller femman och kronan i handen.

– Har du sommarlov? frågar han.

– Ja, säger jag.

– Vet du var Conference City ligger?

– Ja, säger jag. För det har man ju åkt förbi massor av gånger. Läst högst upp på det höga huset.

– Skulle du kunna visa mig? Följa mig? Om du inte har något annat för dig?

– Ja, säger jag. Och nu kommer Badresor-bussen. Jag ser hur massor av barn samlas vid dörrarna där fram. Mamma vill att jag ska komma ut på landet. Inte vara kvar på gården. Men det är ju massor av skog där vi bor. Och Kypesjön. Men hon vill att det ska vara personal. Men personalen är ändå aldrig med mig. Jag sitter inne i omklädningsrummet och spelar UNO med mig själv. Vad gör det om jag inte åker en dag?

– Kom, säger jag. Vill skynda mig bort innan någon av ledarna ser mig. Han sträcker fram handen. Det dröjer lite innan jag tar fram min.

– Carl Fredrik, säger han.

– Myra, säger jag.

– Angenämt, säger han. Hans hand är torr och varm.

Men sen när vi har gått en bit så vet jag inte längre. Har aldrig varit i stan själv. Bara åkt bussen. Hur åker bussen egentligen? Det är den som man åker till ridhuset. Jag vill inte att någon ska sätta sig bredvid mig på bussen. Conference City. Jag vet inte. Vågar inte säga. Vi går bara.

– Hur gammal är du? Sjutton?

– Sjutton? Jag skrattar till. Nä jag är elva!

– Nää. Han stannar. Han bär sin tennisväska

över axeln. Men du är så fin. Du har så fina kläder. Han tittar på mig.

– Min mamma är sömmerska.

– Ok. Och han verkar tycka att det verkligen är ok. Att det är fullt normalt ändå att vi går här. Och jag vet att det här är något annat. Det känns så trevligt. Så ofattbart trevligt. Att livet kunde vara så här. Så mjukt och spännande.

– Hon måste vara duktig. Du ser ut som ett Vogue-omslag fast bättre.

– Ja, säger jag och ler. Jag vet inte vad det är.

– Vet du var det ligger? frågar han sen.

– Nä, jag trodde.

– Är du hungrig?

– Nä.

Jag har bara mina sex kronor.

– Vill du titta på mig när jag äter?

– Ja, det kan jag göra.

Jag vill alltid vara med honom. Vi står på torget och han vill gå ner till Rådhuskällaren. Där har jag aldrig varit.

– Så, vad ska du göra i sommar, Myra? Han har lagt ner servetten i sitt knä och äter mackan som han fick personalen att ordna. Det var för tidigt

för lunch sa de men han berättade att han åkte från Stockholm så tidigt och då skulle de kolla vad de hade och sen kom kocken ut med en jättehög macka med en stor tandpetare i. Han äter den med kniv och gaffel.

– Eh, jag går på dagläger.

– Ok, scoutläger då eller?

– Nä, mer vanligt. Det är ingen direkt inriktning på det. Det är bara på dagarna, man sover inte över där och så. Men sen ska jag på ett annat, riktigt läger, där man är borta tre veckor.

Jag tar en klunk av teet jag fick. En liten liten kanna. När jag fyllde koppen blev det bara lite kvar i den. Kannan alltså.

– Ok. Jag var seglarscout och vi var på läger några gånger. Hehe. Fast vi var ju lite äldre. Han skratrar lite och ser ut som om han minns tillbaka fast sen tittar han på mig igen och är allvarlig. Och jag har precis börjat känna att jag nog ändå inte gillar honom eller att han inte gillar mig. Men så tittar han på mig på riktigt. Som att det här är viktigt.

– Men du gillar det inte?

– Jag skulle ha varit där nu.

Han ser lite ledsen ut.

– Jag ska vara på Conference City klockan elva.

Kan vi inte ses vid ett och göra något? Typ bada?

– Vi kan åka till Alideberg, de har äventyrsbad där.

– Perfekt!

Jag håller det sista ur kannan. Det är jättestarkt. Tebladen låg lösa i. Det där kan jag inte dricka.

– Du har varmt vatten där, om det är för starkt. CF ger mig en kanna som jag hela tiden trott det var mjölk i. Jag håller i vattnet och när jag fyllt hela koppen har det blivit lagom starkt och jag har fått en hel extra kopp! Och jag ska åka hem och hämta badkläder och sen ska jag få träffa honom igen. Vara med honom och göra saker tillsammans med honom.

Jag tar fram hamburgaren ur ugnen. Och sätter mig på min stol och lägger den direkt på vaxduken. Jag kan inte äta. Jag vill äta. Jag brukar vara hungrig. Jag ska äta. Jag vill ha lugn och ro. Jag tar med mig hamburgaren in till vardagsrummet. Mammans rum är bakom bokhyllan. Underkläder på hennes stol. Sängen obäddad. Jag sätter mig i läderlappsfåtöljen och sätter på tv:n. Det är DJ Cat Show på Sky. Jag äter lite. Tittar på klockan. Jag är rädd att komma försent. Jag vet inte när

bussarna går. Bara den på morgonen och jag kan inte läsa tidtabellen. Bäst att gå i god tid, kanske bäst att gå redan nu.

Vi ligger på stenplattorna på vita handdukar från hans hotell. Gräsmattan är så våt av klorvattnet så man inte kan ligga på den. Min handduk ligger kvar i min väska.

– Var kommer du ifrån?

– Var jag bodde förut eller varför jag är mörk?

– Båda.

– Jag är född i Stockholm men vi flyttade till Uppsala när jag var liten och min pappa kommer från Tanzania.

– Men du bor bara med din mamma.

– Ja.

– Du ser så otroligt ball ut.

– Du med.

Vi skrattar och nu är man varm faktiskt så vi går upp för trapporna till vattenrutschbanan. Jag åker först och skarvarna svider lite men den är kul och precis innan jag kommer ner håller jag upp armarna som Martyna i Solstollarna. Jag flyttar mig bara lite och snart kommer CF. Han åker fort på rygg. Han landar, det stänker på mig och han simmar hit. Man

bottnar. Han rättar till håret. Hans tänder är vita.

– Jag tycker om att vara med dig, säger han.

– Jag tycker om att vara med dig. Det är så kul.

Jag vill gå och gömma mig med honom. Bort från alla. Jag kollar efter ställen. Kanske under vattenrutschbanan, bakom där man kommer ner? Jag tänker på det och jag önskar att vi ska gå dit så mycket att han frågar vad det är.

Sen följer han mig till min busshållplats.

– Jag måste vara tillbaka klockan fem.

Han ler.

Jag vill inte. Jag blir arg på honom. Jag vill att han ska vara med mig. Att han ska vilja vara med mig. Jag tittar upp på honom, så att han ska förstå.

– Men du måste väl också hem.

Det spelar ingen roll. Jag vill ändå att han inte ska göra något annat. Jag vill inte att han ska gå iväg.

– Vi kan ses en liten stund imorgon. Om du kan?

– Nä, säger jag.

Tårarna kommer nästan. Jag vill inte att han ska göra något annat. Då lägger han sin hand mot min kind.

– Du har mitt nummer. Hejdå.

Och sen går han bara. Hur kan han bara gå?

Det är min tur att diska men det gör inget. Jag diskar fint. Jag tänker att han ser mig nu. Ser att jag hjälper till. Jag försöker se fin ut. Men jag vill inte att det ska märkas att jag vet att han ser mig. Jag låtsas som om jag inte har märkt det. Mammans kopp. Ställer lagom mycket i sköljhon. Inte bara en grej eller för mycket. Mina händer bruna mot skummet. Märke efter klockan. Så kan jag visa att jag har blivit brun. De som säger att jag alltid är brun.

Ställer i fin ordning i diskstället. Men jag är inte långsam. Jobbar vant. Visar att jag brukar hjälpa till. Att jag är van att diska. Han ska tycka att jag är duktig och tycka synd om mig.

Han följer med in till badrummet. Jag speglar mig. Han står på andra sidan spegeln och tittar på mig i smyg. Han ser mig. Han ser mig, att jag är fin. Men jag vet inte om det själv. Jag tittar bara helt vanligt i spegeln. Tvättar ansiktet. Det brukar jag aldrig göra.